

Què burros que som!

Ara, l'“Home dels nassos”, aquell personatge misteriós que sortia el 31 de desembre, però que mai ningú podia veure, surt per Barcelona “A repartir nassos pels mercats de la ciutat”. El miracle que, per un dia, convertia a tots els humans, en personatge de fantasia “l'home dels nassos”, l'hem transformat en un ninot que reparteix nassos a la canalla. I la canalla, la més espavilada, es deu preguntar —I perquè aquest estaquirot avui em regala un nas? I què li respondrem? Perquè, fins fa quatre dies, quan la canalla, cansada de buscar l'home dels nassos en cada personatge més o menys estrafolari que apareixia per les cantonades, preguntava pel tal personatge, la resposta era ben divertida, imaginativa i racional alhora: —L'home dels nassos som cada u de nosaltres. La cultura popular està en perill, però no per pèrdua de memòria o de pràctica, sinó per l'abús i la confusió amb el comercialisme d'intel·ligència *Low cost*”.

No siguem burros: l'Home dels nassos hem de continuar sent cada u de nosaltres.

Com ho som els “Reis”, els d'Orient (Els d'Espanya són uns altres) als qual (als d'Orient), se'ls anava a rebre fora vila amb torxes i corns marins, però no arribaven mai a entrar, perquè eren immaterials i sobrehumans (producte d'una nostra entranyable utopia). I així va ser fins que algú, amb el mateixa mena d'intel·ligència “Low cost”, va fer-los entrar a la ciutat amb gran despesa de llum, fanfàrries i glamour. Com el Tió, un tronc d'arbre que dorm, impassible al pas del temps, al bosc o a la llenyera, per una vegada a l'any reverdir i revelar-se amb el miracle còsmic de portar el foc, la llum la il·lusió (i si voleu els regals) a cada casa.

Què burros que som, que mica a mica anem abdicant del nostre parentiu amb l'insondable, amb la imaginació, amb la utopia, amb tot allò que ens defineix com éssers d'intel·ligència subtil.

BON NADAL!

Bienve Moya, desembre de 2011